

Páratlan harmincasok

2011 október 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Bizonytalanság, bizalmatlanság és csalódások. Miért nehéz ma harmincon felül párt találni? A kérdésre a választ F. Várkonyi Zsuzsa párkapcsolati terapeutával kerestük.

„A harmincasok párválasztási módjai két dologra vezethet? vissza. Az egyik, hogy ez a generáció már több mint

kétharmad arányban sérült vagy csonka családból jött, a másik, hogy nagyon nagy bennük a bizalmatlanság és eléggé kritikusok is, hiszen mindenki begy?jtött már egy csomó sérelmet, túl vannak már sok csalódáson. Nehezebben "cuppannak rá" egymásra, mit a régebbi generációk. A maiak már könnyebben és tudatosabban veszik észre a »foltokat«, hiányokat, ezért is sok a partnercsere. Ami el?ny, hogy képesek tanulni a tapasztalataikból (már aki), így nem az els? partnernél kötnek ki hosszú távon" – vezeti be a témát F. Várkonyi Zsuzsa.

Az, hogy egy csomó véglegesnek szánt párkapcsolat felbomlik, nem magyar jelenség, Európában és Amerikában is jellemz? sajnos. A hét év vízválasztó sem városi legenda: a hét év egy természetes életciklus, ami után változások állnak be a szervezetünkben, érzelmeinkben, személyiségünkben. Viszont a tizenkét év is ilyen mérföldk? lehet, mert a tíz és tizennégy év közötti házasságok gyakrabban bomlanak fel. Ez azért tehet? erre az id?szakra, mert a gyerekek születése megnyújtja a toleráns id?t, így ez a „maradék" id?szak a férfiaknak is egyfajta biztonságot nyújt, hiszen egy értelmes célt nyújt a jöv?re nézve.

Kincs, ami nincs

A férfiak igényei viszont nem sokat változtak, vagy fogalmazzunk úgy: bonyolódtak az évtizedek során. Párválasztáskor mellb?séget és csíp?b?séget néznek, a legfontosabb pedig, hogy jó n? járjon nekik. Második blikkre aztán persze észreveszik, ha kedves és aranyos a kiszemelt hölgy, talán pár nap után a gondolataink iránt is mutatnak némi érdekl?dést. Ha nem ordítóan buta egy n?i partner, az már jöhet. A n?k ugyanakkor szeretnek felnézni a férfiakra, szeretik, ha az er?s és…

pszichiátern? szerint nem igaz egyáltalán, hogy ilyen korban nincs is elég férfi szabadon, igenis van, mert például ki akarnak lépni a rossz kapcsolataikból. De hozzáteszi, az is igaz, hogy a kilépésre viszont nehezen szánják el magukat. A mai harmincas többségnek az a tapasztalata, hogy ha akadnak feszültségek egy házasságban, akkor a szakítás, válás a megoldás. Ennek több oka is van, ezek közé tartozik például, hogy gyenge a kapcsolati kultúra Közép-Európában. Kevesen látnak jó mintát, jó megoldást, hiszen többségük szintén csonka családban n?tt fel. Ördögi kör. „Nem tanulnak abból, hogy mit csinálnak rosszul, vagy hogy mit nem kellett volna úgy csinálniuk, elt?rniük, vállalniuk az el?z? félresiklott kapcsolataikban, ezért ugyanolyan tudatlanul lépnek bele a következ? kapcsolatba." Érdemes a nagy tempóban néha megállni és visszanézni.

Ez a generáció már érettebb, hogy jól válasszon, de azért szomorú az, hogy több mint tíz évvel eltolódott a n?k átlagos szülési ideje. Ennek persze van sok el?nye is, de azért a 35 fölötti els? szülés a tempó és az energiák csökkenése miatt rosszabb döntés. Egy feln?tt n? ma Magyarországon 35 és 45 évesen már a saját életét, karrierjét szeretné építeni, ehelyett egy csecsem? van a kezében. A biológiai ritmus és a lelki ritmus nincsenek összhangban.
Túl gyors a normaváltozás, az igényváltozás, és ilyenkor felbillenek a mindenféle egyensúlyok. Régen legalább volt egy sín, egy út, amin, ahol h?sies dolog volt járni. Ma meg a bohém ember is kispolgárinak éli meg a hagyományok, a normák szerinti életet.

Sorminta nélkül

A minta hiánya következtében nincs, vagyis nem érzünk (valóban nem?) és nem vállalunk elkötelez?dést a másik iránt. Az elkötelez?dés mint pozitív fogalom ma már nem jelent számunkra semmit. A normák megsz?ntek létezni, mivel senki nem követi vagy igényli ?ket. Ilyen alapon akkor miért is furcsa, ha azt mondja egy harmincas, hogy miért ne válna el, ha nem sikerült a kapcsolata? A hitetlenség és példakép hiánya miatt már nem kell sem a jóisten színe el?tt, sem szüleink színe el?tt vallani. A kontroll megsz?nt, illúziók viszont jócskán vannak. Vágyunk egymásra, ugyanakkor éreztetjük is a másikkal azt a biztonságot épp nem nyújtó érzést, hogy mindannyian pótolhatóak vagyunk. Disszonancia. Persze vagányul hangzik, hogy bármikor kaphatunk újat, bármikor lecserélhetünk (akárcsak egy okostelefont), de érzelmileg mindenkit megvisel, ha nem kell a másiknak, mert sérülékenyek vagyunk és szeretetre vágyunk. Az is probléma, hogy a harmincasok kritikus szemlélete inkább pufogást, nyafogást és elégedetlenséget jelent, mintsem elemz? szemszöget, reflektálást a hibáik iránt.

Érdekes párhuzamot vonni a keleti kultúrák és a nagy elánnal fejl?d? európai társadalmak között. Az indiaiak filozófiája, hagyománya, hogy a szül?k az egymásnak kiszemelt párok csillagjegyeit, asztrológiai képletét megadják az asztrológusnak, aki megpróbálja felmérni, hogy összeillenek-e a kiszemelt fiatalok. Elég nagy számban sikerül is ez a képletolvasás. Elgondolkodhatunk azon, hogy primitív módszer-e ez, de azon is, hogy mennyire másképp (érettebben, intelligensebben?) indítják a kapcsolataikat. Míg az európaiak a kapcsolataik csúcspontján házasodnak, vagyis a lángoló szerelemre f?zik fel a házasságot, ahonnan már csak parázs lehet a lángból, addig

például az indiaiak teljesen máshonnan építkeznek, mélyebbr?l, a nulláról, ahonnan nézve a t?z egy gyönyör? kifejlet, egy tet?pont, és nem a startpont. Innen nézve nem csoda, ha folytonos csalódásokon megyünk keresztül. Persze a párkapcsolatokban fellép? megszokás lehetne akár melegség is. De nekünk ezzel bajunk van. Mert mi a lángolást akarjuk örökké, ami persze lehetetlen, hiszen a napi rutin nem a t?z lángját élteti, hanem a parazsat izzítja. A parázs pedig éppen elég meleg ahhoz, hogy egy kapcsolatot szép h?fokon tartson és éltessen. És talán ez is a nehezebb feladat. A valósággal való kapcsolata egy európainak sokkal gyengébb, mint egy keleti filozófiát követ? embernek, mert a mi kultúránk er?sen idealizáló. Ezért nézünk annyit tévét, ezért imádjuk a gyönyör?en elemelkedett történeteket, és ezért keresik a férfiak a borzalmakkal való megküzdés mintáit a filmekben. Mert olyanok akarunk lenni, mert úgy akarunk élni, szeretni, érezni, csókolni, mint ott, azokban az egyáltalán nem való(ságos) világokban.

Ki vagyok én, és kit akarok?

"Hibátlan csomagokat sehol sem látunk."

Ez a változás, ami a harmincasokra is kivetíti hatását, a n?k tömeges munkába állása során kezd?dött. Amióta a n?k bekerültek a férfiak világba (a n?i emancipáció…), és férfiként kellett helytállniuk, azóta vannak komoly identitászavaraink. Mi legyek? Cicababa vagy öntudatos f?nökasszony? Odaadó édesanya vagy vérmes tigris? Lehetetlen ennyi énképet épségben megúszni. Nincs id? a gyereknevelésre, pedig az els? három évben épül fel a gyerek érzelme, értelme és egészsége. Nagyon fontos, hogy ezeket az éveket tör?désben biztosítsuk számukra.

Azt tudjuk, hogy a férfi is azt szereti, ha ? az er?sebb. Meg a n? is azt szereti, ha ? az er?sebb. Hál’ istennek az még evidens nekünk, hogy a férfinak kell er?sebbnek lennie, de sajnos ehhez hozzáadódott az a megint csak irreális képünk, hogy a férfinak az oroszlán küllemén és jellemén kívül n?i, érzékeny lelke is legyen. Vagyis amikor reggel kilép a lakásajtón, változzék ragadozó, fajfenntartó, er?s vadállattá, és amikor hazaér és belép a lakásba, egy gyors vedléssel töpörödjön nyuszikává, aki megérti n?jét, nejét. Kívülr?l nézve még megmosolyogtatónak is hat, de nézzenek magukba kedves olvasók, valóban nyulakat várunk haza, miközben Brad Pittet vizslatjuk a *Harcosok klubjá*ban? Mindenki illúziókat kerget, de biztos, hogy hibátlan csomagokat sehol sem látunk. Sehol nincs meg minden együtt, de mi csak puzzle-darabokat ragadunk ki, és nem vesszük észre a fától az erd?t, vagyis hogy nekünk is jó lehetne, ha azzal tör?dnénk, amink van, és nem azzal, ami hiányzik.
noklapja.hu, Szakácsi Eszter

Ajánló